

Tato práce se snaží poukázat na to, jak orální kultura (a oralita jako dosud převažující či vlivný komunikační systém v tradičnějších společnostech) může inspirovat psanou literaturu, jak ji mohou obohatit formálně i obsahově, a přitom podnítit autorskou fantasií. K demonstraci tohoto fenoménu je využito téměř výhradně francouzsky psané prózy dvou frankofonních oblastí: karibských ostrovů a černé, zejména Západní Afriky.

Některá výjimečná díla z těchto regionů, napsaná ve francouzštině, prozrazují silný vliv této inspirace, a vynikají právě tím, jak její autoři dokázali přetvořit do unikátních literárních textů. Takových autorů je v obou zmíněných oblastech celá řada (B. Dadié, M. M. Diabaté, B. Diop, E. Glissant, R. Confiant...), a každý čerpá z orality své země svým osobitým způsobem. Tento inspirační zdroj je otevřený a potenciálně velmi bohatý. I když tato disertace obsahuje četné citace z knih zmíněných i dalších spisovatelů, nejlépe by tuto skutečnost měly dokázat zevrubnější analýzy dvou slavných románů, jimiž se tato práce uzavírá a svým způsobem jimi vrcholí. Jde o román *Les Soleils des indépendences* (Slunce nezávislosti) od Ahmadoua Kouroumy z Pobřeží slonoviny a o román *Solibo magnifique* (Solibo ohromný) od Patricka Chamoiseaua z Martiniku.

Protože tato studie se zabývá literaturami, jež nejsou v našem kontextu dostatečně známy a aktuálně zpracovány, je uvedena rozsáhlým úvodem do černo-afričské i antilské literatury ve francouzštině (I. část). K lepšímu pochopení fenoménu orálních kultur pak byla zařazena i část II., věnovaná zvláštním rysům orality jako komunikačního systému a také jejími žánry.